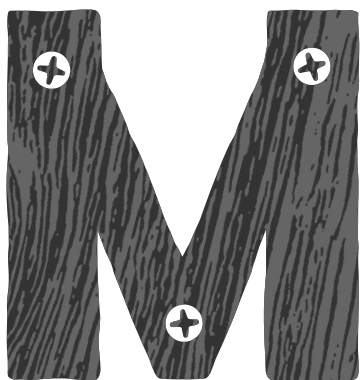

LAURA LEHTOLA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Copyright © Laura Lehtola ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49547-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

ENSIMMÄINEN
OSA

TAMMIKUU 2008

Kun avaan silmäni, Simo on siinä.

Vuoteeni vieressä istuu Simo puisessa tuolissa tippatelineen vieressä. Hänellä on päällään tummanvihreä toppatakki ja päässään lätsä. Eikä hänellä näytä olevan kiire mihinkään.

Edelliset päivät minä olen maannut selälläni ja katsonut kattoa.

Olen kääntänyt päätäni ovea kohti ja seurannut, kuinka huoneeseeni on tultu ja sieltä on lähdetty. Olen kääntänyt päätäni ikkunaan päin ja nähnyt palan taivasta.

Ympärilläni kengät ovat kopisseet, takit kahisseet, tuoli narissut, tippalaite tiputellut ja sängynlaita kirskahtanut.

Minulta on otettu verinäytteitä ja aamulämpöjä, on otettu röntgenkuva, magneettikuva ja sukat jalasta. Minulle on tuotu vettä, lääkkeitä ja ruokaa, jonka minä olen oksentanut pahviseen kaarimaljaan.

Sitä tietoa, että Erik on kolmatta päivää tajuton, en edelleenkään ymmärrä. Olen tänäänkin lähettänyt hänelle tekstiviestejä, joihin hän ei vastaa.

Mutta nyt Simo istuu tuolissa vieressäni ja katselee levollisilla silmillään minua. Hänen toisessa kädessään on lähikaupasta ostettu kukkapuska. Siinä on hintalappu kiinni. 3.90.

- Ajattelin tulla käväisemään, kun oli vapaapäivä, Simo sanoo.
- Kiva. Kiitos.
- Ihan matkallahan tämä on.
- Niin mutta kaikesta, sanon.

Puutuolilla istuva Simo ei sano mitään. Hän katsoo sängysäni kiinni olevaa vuoteen kaukosäädintä. Minä katson häntä.

- Me tavataan nykyään melko oudoissa tilanteissa.

- Tai sitten elämässä ei ole utoja tilanteita, on vain tilanteita, Simo sanoo.

Hänen tyyni hymynsä näyttää samalta kuin ala-asteen pihalla, kun hän istui keinussa pallo jalkansa alla.

Keinupallopoika.

Talven kylmä aurinko paistaa sairaalan ikkunasta Simon toiselle poskelle.

Hän näyttää yhtä aikaa vieraalta mieheltä ja tutulta pojalta.

Viime sunnuntaina Simo leikkasi minut irti autosta. Näin minulle on kerrottu.

Hän ajoi ambulanssin kolaripaikalle, nousi ulos ohjaamosta ja kiiruhti Erikin auton viereen. Sitten hän kysyi, kuulemmeko hänen äänensä. Ja kun kumpikaan meistä ei vastannut, hän juoksi leikkurit autosta.

Hän ja vanhempi ensihoitaja Antti Mäkelä, tikanheiton suomenmestari, näin myöhemmin kuulin, väänsivät rikkoutuneen ikkunan kautta auton peltejä edestä. Minut ja Erik saatiin ulos autosta.

Erik siirrettiin paareille ja ambulanssiin. Minut toiseen ambulanssiin.

Me lähdimme viimeisen kerran yhdessä jostakin.

Mutta sitä minä en vielä tiennyt.

Vilkaisen pöytää, jolla on puoliksi juotu mehulasi. En jaksa enää yhtään omenamehua.

Simo katsoo minua.

– Voin kyllä hakea kahvilasta jotain, jos haluat? hän sanoo.

– Ei kiitos.

– Vai pääsetkö itse miten liikkumaan?

– Vähitellen. Ei mulla lopulta murtunut kuin värttinäluu. Ja munuaiseen tuli repeämä.

– Pienellä siinä mielessä, Simo sanoo.

Hän siirtää kukkapuskan toiseen käteensä ja yskäisee vähän.

– Mä olen tosi pahoillani siitä mitä siinä onnettomuudessa kävi.

Kun itku alkaa kivuta vartalossani ylöspäin, en saa sitä pysäytettyä. Se pulppuaa ulos kuin vesi letkusta. Ensimmäistä kertaa tässä huoneessa.

– Mä en tiedä, mitä mä nyt teen. Erik ei herää. Mä en todellakaan tiedä miten mä jatkan mun elämää, minä rääyn.

Vaikerran sairaalavuoteella sikiöasennossa. Naamani on kuolassa ja räässä, mutta Simo ei hälytä hoitajaa, ei säntää antamaan paperia, ei ota kädestä. Simo ei silitä hiuksia, ei sano ”itke vaan”.

Hän katsoo lempeillä silmillään ja sanoo:

– Ei sun tarvitse tietää.

– Miten niin ei?

– Koska sun elämä vain jatkuu.

Hänellä on edelleen takki päällä.

Sitten Simo ottaa kukan paketista ja laittaa sen maljakkoon. Kukkapaperit hän viikkaa kuin säästääkseen ne seuraavan joulun lahjoja varten.

Äiti seisoo ovenraossa violetti lentolaukku vieressään. Tuttu ihminen vieraassa maisemassa.

Hän on lentänyt ensimmäisellä lennolla Fuengirolasta. Silti jopa ambulanssimies-Simo ehti ennemmin.

– Mä en olisi ollut vielä valmis, minä kuiskaen ikkunalle, kun hänen askeleensa lähestyvät.

Kun äiti on sänkyä vieressä, hän huokailee ja katselee ympärilleen. Hän näyttää siltä, että on pidättänyt itkua koko matkan lentokentältä Meilahteen.

– Onko täällä ollut mitään venyttelyä tai sellaista, hän kysyy lopulta, kuin tiedustelisi urheiluopiston päiväohjelmaa.

– Mitä venyttelyä?

– Ettei ihan jämähdä, äiti sanoo.

Tekisi mieli kysyä, miten se Erikin tilanne muuttuu, jos siitä ei puhu.

En vastaa mitään.

Äiti vetää tuolin sänkyä viereen ja istuu siihen.

– Ihanat kukat.

– Se ensihoitaja, joka irrotti mut autosta, toi ne.

– Onpa ystävällinen palvelu, äiti sanoo ja kohentaa kukkia.

Ikään kuin Simo olisi käynyt viran puolesta. Tai mistä minä tiedän, oliko hän sittenkin työtehtävissä. Ainakin hän vaikutti siltä, että meneillään oli oikeasti vapaapäivä.

– Muistatko sä Anna Reitun? minä kysyn. – Simo on sen pikkuveli.

– Kuka Simo? äiti kysyy.

– Se ambulanssimies.

Äiti kaivelee 80-luvun loppua mielensä arkistoista. Porautuu jonnekin laman taakse.

– Siis tämän Annan, jonka äiti leipoi niitä valtavia pullia?

– Kranssi-Helena, minä sanon.

Äiti naurahtaa vähän. Hänen itkettyneet kasvonsa näyttävät naamarilta.

– Reijolta terveisiä.

– Missä se on?

– Sinne se jäi talonvahdiksi. Sähkömies on tulossa maanantaina. Sanoi, että vakuutukset kannattaa selvittää.

Äiti alkaa puhua Fuengirolan talvesta. Minä mietin Erikiä sairaalan yläkerrassa.

– Erikin käsi oli ollut mun vatsalla.

– Mitä?

– Simo kertoi, että Erikin käsi oli ollut mun vatsalla.

Viimeisenä tekonaan, ennen kuin Erik löi päänsä auton etuikkunaan, hän oli yrittänyt vaistomaisesti estää minun lentämiseni ikkunaa päin.

– Sun pitää varmaan kohta levätä, äiti sanoo.

Äiti lähtee, minä katson ikkunasta ulos. Pilvetön taivas, jossain horisontissa pyörii nostokurki.

Jos Erik kuolee, minä jään maailmaan yksin.

Ikkunan takana aurinko valaisee hanget. Minut lähetetään tänään kotiin.

– Mä olisin voinut olla täällä vielä, sanon hoitajalle, joka irrottaa tippaa kädestäni.

– Ymmärrän, hoitaja sanoo ja koskee olkapäätäni. – Mutta ei tänne oikein voi.

Mietin, onko hänellä poikaystävä tai lapsia. Joku, joka odottaa häntä jossain. Onko hän koskaan halunnut jäädä johonkin, minne ”ei oikein voi”.

Hän laskee yöpöydälle taksilomakkeen ja sairauslomatodistuksen.

– Sairauslomaa saa sitten lisää, jos tuntuu, ettei vielä jaksu.

Sitten hän lähtee. Ovi notkahtaa taas. Minä en tiedä, mitä tarkoittaa jaksaminen.

Yhdeltätoista Emmi seisoo vieressäni pipo päässään, minä istun sängynlaidalla. Hän länttää syliini äitinsä vanhan talvitakin. Omani on jossain poissa jo, veressä ja repeytynyt.

– Noni! Emmi sanoo. – Let’s mennään.

– Mä en vain pysty tohon terhakkuuden asteeseen, minä sanon.

– Siksi mä olen tässä, Emmi sanoo ja puristaa minua olkapäästä.

Sitten hän avaa kaappini, jonka pohjalta nostaa kenkäni käteensä ja viskaa ne eteeni. Kengät kellahtavat eteeni vinksahaneeseen asentoon.

– Noni, tassut jalkaan pantteri! Emmi sanoo.

Hänen reippautensa alla on huolellisesti piilotettua ahdistusta. Jos en tuntisi häntä niin hyvin, menisin naruun. Ja vaikka tunnen, menen silti.

Emmi lanaa katseellaan huonetta.

– Onko sulla muuta kuin reppu?

– Vitunmoinen ahdistus ja tämä sun äidin dinosauruksen aikainen takki.

– Ja huumoriakin vielä vähän jäljellä, hän sanoo. – Katsot nyt vielä laatikot.

– Mulle on ihan sama, jos puhelin jää tänne. Erik jää kuitenkin.

– Kyllä se vielä herää, Emmi sanoo ja kurkistaa sängyn alle. Minä haluan uskoa häntä.

Vedän Emmin äidin takin päälleni. Se ylettyy polviin saakka.

Ovi notkahtaa, minä jätän taakseni sairaalahuoneen, jossa olen pesinyt viikon. Vähän edes turvassa kaikelta. Heikottaa.

– Outoa olla liikkeessä, sanon kun hissi lähtee alaspäin.

– En kyllä yhtään tiedä mihin matkalla.

– Ainakin ostamaan sun jääkaappiin vähän ruokaa, Emmi sanoo.

– Tuntuu vain niin absurdilta.

– Mikä?

– Kaikki, minä sanon. – Alepan kassa, jogurtti, kurkku ja kanapaketti, se että ne on siellä, se että kotona on ehkä lattialla postia. Mutta että Erik jää tänne.

– Vielä, Emmi sanoo.

Kun hissien ovi alhaalla avautuu, huomaan että Emmin silmäkulmassa on kyynel.

Sairaalan etuovella liukuoven ulkopuolella seisoo yhtäkkiä Simo. Hänen vieressään on ambulanssi.

– Kotiin lähdössä? hän kysyy ja tervehtii katseellaan myös Emmiä.

– Niin kai.

– Nopeastihan sä lopulta pääsit, Simo sanoo ja hymyilee.

– Mikään tässä ei tunnu pääsemiseltä.

Esittelen Emmin ja Simon toisilleen.

– Simo irrotti mut autosta. Emmi irrotti mut sairaalavuoteesta.

– Tarinan sankarikin paikalla, Emmi sanoo ja hymyilee Simolle.

– Simo, sanoo Simo.

Simon näkeminen saa jotenkin uskomaan lähikaupan ja viikonpäivien olemassaoloon.

Sitten jalat pettävät alta. Lysähdän kyykkyyntäkemään, Emmin äidin takki muodostaa ympärilleni teltan.

– Tuntuu niin omituiselta lähteä, itken. – Mä en ole koskaan ollut meistä se, joka lähtee ensin.

– Mä ymmärrän, Emmi sanoo ja ottaa minua olkapäästä.

– Kyllä se Erik vielä kotiin tulee.

Simo ei sano mitään. Hän seisoo ambulanssinsa edessä kuin ei olisi koskaan muualla ollutkaan.

Minä nyhykin maassa, Emmi pitää minua olkapäistä kiinni.

Vieressä taksien rivi odottaa asiakkaita. Kuljettajat tupakoiivat autoihinsa nojaten.

– Haluaisitteko te kyydin? Simo kysyy sitten. – Työkaveri on lounaalla, niin ehtisin heittää.

Hän näyttää siltä, ettei ole varma, pitäisikö kysymys kohdistaa minulle vai Emmille.

– Ehdottomasti, Emmi sanoo.

Ehkä hän ajattelee, että on mukavampi jakaa vastuu minusta jonkun toisen kanssa.

Simo napsauttaa ambulanssin takaovet auki ja nostaa laukunni sinne. Kun könyän sisään, lonkassa vihlaisee. Emmi loikkaa perässä kyytiin ja vetää oven kiinni.

Simo nousee kuljettajan puolelta rattiin, sanoo ”noni” ja käynnistää auton.

Kaupunki vilisee silmiäni edessä. Minä istun Emmen ja Simon välissä kuin lapsi.

Kun Emmi kurottautuu ylitseni Simoa kohti, hänen takkinsa osuu kasvoihini.

– Onko tänään ollut paljon keikkoja? hän kysyy Simolta.

Jos en olisi välissä, hän koskettaisi Simoa olkapäästä ja sanoisi, että ambulanssimiehen työ on hänestä aivan uskomattoman kiinnostavaa.

– Aika rauhallinen päivä ollut, Simo sanoo.

– Mä olen raskaana, minä sanon.

Viisi päivää ennen onnettomuutta

Erik istuu tietokone sylissään. Hänen pitkät jalkansa ovat sohvapöydällä.

Kun kävelen hänen viereensä, hän kaappaa minut kainaloonsa ja osoittaa näyttöä.

– Tossa olisi Steiner-päiväkoti matkalla teatterille. Kuuden minuutin kävelymatka.

– Eikö toi ole vähän aikaista? Mä tein raskaustestin muutama päivä sitten.

– Tässä on enää alle 40 viikkoa vauvan ensi-iltaan!

– Nimenomaan, Erik! Melkein 40 viikkoa.

– Siinä ajassa ei saisi aikaiseksi edes keskinkertaista näytelmää, hän sanoo ja hymyilee leveää hymyään. – En edes minä.

Painan poskeni Erikin poskea vasten.

– Ihanaa kun sä suunnittelet. Ja ihanaa kun sullakin on joku itseironian kohta.

Erik puraisee minua korvasta.

– Ja visst har jag det, hän sanoo.

Erik siirtää koneen sivuun.

– Mä aion tehdä sen lapsen kanssa kaiken, hän sanoo.

– Totta kai.

– Ja sun. Kun mä olin pieni, faija vei meidät katsomaan Kolme iloista rosvoa.

– Ketkä?

– Mut ja broidin. Faija teki duunia siinä kahvilassa ja osti meille keltaiset Jaffat väliajalla.

Päässäni Erik Grundahlin mystinen, parrakas isä, jonka olen nähnyt vain kuvissa, murisee papereidensa takana ja työntää lapset pimeään teatteriin.

– Sellaiset vanhat pullo, vet du? Erik sanoo. – Silloin faija kertoi, että se on muuttamassa Ruotsiin.

Yöllä unessa Erikin veri kuohuu ja kohisee kohdussani kuin joki. Kysyn R-kioskin myyjältä, voiko ihmisen veri vaahtoutua toisen ihmisen suonistossa. Hän vastaa, että kyse on paketti-tarjouksesta. Hänen nimilapussaan lukee ”Steiner”.

Kun herään, ajattelen ensimmäisenä sisälläni kasvavaa Nappelsonia.

Ja sitä, miten Erikistä tulee sen isä.

HELMIKUU 2008

Seison Erikin sairaalavuoteen vieressä. Mutta peiton alla ei ole Erik. Siellä on joku, joka ei ole hän.

Vuuupuhhhh. Vuuupuhhhh. Vuuupuhhh.

Hengityskoneen ääni täyttää koko tilan. Se on kuningas tässä valtakunnassa. Minä ja Erik olemme vieraalla maalla, turisteja ilman karttaa.

Minä seison saman nähtävyyden edessä ties kuinka monetta viikkoa.

Sängyn toisella puolella seisoo nuori sairaanhoitaja. Hän on juuri puhdistanut limaa Erikin kurkusta.

– Voit puhua hänelle kyllä, jos haluat, hän sanoo ja käärii puhdistusletkua rullalle.

– Tiedän. Mä en vain osaa, sanon enemmän itselleni.

Hoitaja katsoo minua empaattisella ilmeellä. Epäilen, että ilme sulaa hänen kasvoiltaan heti kun hän palaa käytävään ja pääsee pois ”potilastilanteesta”.

Erik sanoisi, että minä olen kyyninen. Että kyse on minun ajatuksistani, ei siitä, minkälaisia hoitajat oikeasti ovat.

Hänelle on aina ollut tärkeää, ettei ihmisistä puhuta pahaa heidän selkensä takana.

Mutta nyt hän ei sano mitään.

– Ole vaan ihan rauhassa tässä, hoitaja sanoo ja lähtee huoneesta. Tekisi mieli kysyä, miten muutenkaan voisin olla.

Ovi nytkähtää kiinni.

Istun tuoliin Erikin vuoteen vieressä ja suljen silmäni.

Vuupuhhh, vuupuhhh, vuupuhhh.

Ala-asteella opettaja kertoi kiinalaisesta kidutuksesta, jossa ihmisen otsaan tiputetaan pisara vettä tasaisella tahdilla.

Hengityskoneen ääni on minun kiinalainen kidutukseni.

Minä käyn kidutettavana päivittäin.

Painaudun tuolin selkänojaa vasten ja päätän, etten enää ikinä avaa silmiäni.

Täällä ei ole mitään nähtävää.

Vuupuhhh, vuupuhhh, vuupuhhh.

– Hän on koomassa, lääkäri sanoi eilen. – Ymmärrätkö sinä, mitä se tarkoittaa?

– Miten sellaista voisi ymmärtää? kysyin.

– Niin, sanoi lääkäri.

Otan Erikin hiukset sormieni väliin. Puristan hänen paksut hiuksensa kämmeneni sisään.

– Erik?

Hengityskone jatkaa hakkaamistaan, lyö kuin aalto laituriin.

Minä työnnän kasvoni lähemmäksi Erikiä. Painan silmäni melkein kiinni hänen silmäänsä.

– Erik, saatanan höntti, vastaa! Alan itkeä käsi hänen hiuksissaan. – Sun on pakko herätä. Pakko. Se vauvakin on tulossa.

Mutta Erik ei vastaa.

Hänen päänsä nytkähtelee minun käteni tahdissa. Vuupuhhhvuupuhhhvuupuhh, hengityskone jatkaa.

Erik on tässä, mutta minä olen yksin.

”Sä olet Erik vauhdikas kaveri”, nauroin joskus, kun hän oli vimmaisesti riisunut minut ja pian lauennut sisääni.

”Aina ei voi odottaa kahtaa minuuttia”, Erik sanoi ja hymyili selällään maaten.

Minäkaipaanhänenmurtaenpuhuttuasuomeaan.

Seuraavana yönä Erik pomppaa sairaalavuoteesta. Hän pudistelee itsensä letkuista irti ja sanoo ”jahajaha, nyt me mennään”.

Sitten hän kävelee pitkillä jaloillaan minun ohitseni. Huoneen ovi notkahtaa auki ja kohta se notkahtaa takaisin kiinni, mikäli en pidä kiirettä.

– Odota Erik, minä huudan.

Mutta Erik jatkaa eteenpäin.

Nostan lattialta käteeni lapun, jossa lukee *kahtaa minuuttia*.

Puhelin tuuttaa kahdeksan kertaa ennen kuin siihen vastataan.

– Simo, Simo vastaa vähän hengästyneenä.

Taustalta kuuluu pauketta. Simo kuulostaa siltä kuin olisi rakennustyömaalla.

– Mä soitin siitä onnettomuudesta, kun jäin miettimään että...

Jotenkin en saa viimeisteltyä lausetta. Tuntuu yhtäkkiä oudolta alkaa tentata puolivierasta ihmistä, vaikka Simo onkin antanut numeronsa ja sanonut, että ”soita ihmeessä jos tulee jotain”.

Simon hengitys tasaantuu hiljaisuuden jatkuessa. Taustalla kolahtelee taas.

– Olitko sä siis jäänyt miettimään jotain? Simo sanoo lopulta, kun puhelu ei etene eikä pääty.

Tekisi mieli vastata, että ei ole mitään mitä en olisi jäänyt miettimään.

– Mä vaan sitä, että olisinko mä voinut kuolla?

– Ai siinä Porvoontien onnettomuudessa?

– No aika filosofiseksi menisi, jos rupeaisin pohtimaan, että josko jossain muualla, minä sanon.

– Se laajentaisi kysymyksenasettelua tosiaan aika paljon, hän sanoo.

Simo kuulostaa rauhalliselta ja vähän syylliseltä. Ikään kuin olisi hänen vikansa, että auto-onnettomuuksissa kuolla ja joudutaan koomaan.

Rintakehää puristaa. Ensi viikolla on taas neuvola. Ensi käynnillä neuvolan terveydenhoitaja sanoi, että kannattaa alkaa miettiä, haluaisinko jonkun läheisen mukaan synnytykseen, ”kun tilanne on valitettavasti tällainen”.

– Onhan kysymys kuolemasta tavallaan aina läsnä, Simo sanoo sitten yhtäkkiä puhelinlinjan toisessa päässä.

Paukkeen keskeltä kuuluu miehen karjahdus.

– Missä sä Simo olet? minä kysyn.

– Pelaamassa sulkapalloa.

– Ja sun pelikaveri seisoo siinä vieressä ja kuuntelee?

– Se juo vettä.

– Jatkakaa te peliä, minä sanon. – Ja elämää.

– Muista säkin vähän liikkua kaikesta huolimatta, Simo sanoo.

Kun Simo katkaisee puhelun, jään ajattelemaan, miltä hän näyttää sulkapallomaila kädessään.

2 kuukautta ennen onnettomuutta

Kun tulen kotiin, Erik istuu työhuoneessa jalat pöydällä.

– Kuka tahansa muu näyttäisi Tampereen Teatterikesän T-paidassa syrjäytyneeltä, sanon ovensuusta. – Paitsi Erik Grundahl.

En ymmärrä, miten Erik, jonka liikunta koostuu pyöräilystä keskeisten teattereiden välillä, seisoskelusta näyttämöllä ja satunnaisesta lenkkeilystä, on niin hyvässä kunnossa.

Kävelen hänen viereensä. Tartun häntä hiuksista ja työnnän pääni kiinni häneen.

– Mä haluan Erik lapsen.

– Miksi?

– Koska se näyttäisi sulta.

Erik hymyilee.

– Miten mä sitten teen töitä, jos kotona on lapsi.

– Miksi pitäisi tehdä töitä, jos kotona on lapsi?

Erik irrottautuu minusta ja kääntää tuolinsa kohti kirjahyllyä, kurottelee sieltä jotakin.

– Var i helvete är den, Erik puhisee pää kirjahyllyssä.

Katson hänen jäntevää selkäänsä.

– Tarkoitin, että teatteriesitykset tulee ja menee. Lapsi tulee ja on.

– Sannerligen, Erik sanoo.

Näen hänen selästään, että hän hymyilee.

Sitten Erik nousee. Kädessään hänellä on paksu opus, jonka kannessa on miehen pää. Miehen kulmakarvat ovat hänen kasvojensa keskeisin osa.

Illalla vuoteessa Erik työntää pään kiinni minuun ja käden paitani alle. Hänen kätensä on lämmin kuten aina.

– Sekin tykkää sun rinnoista.

– Kuka?

– Se lapsi, Erik sanoo. – Kun se syntyy, se tykkää heti näistä.

MAALISKUU 2008

Kun astun poliisilaitoksen ovesta sisään ja kävelen turvatarkastuksen läpi, Simo istuu jo ala-aulan penkeillä kevättakki päällään. Hänellä on kädessään pahvimuki ja toisessa Ilta-Sanomat.

Istuudun Simon viereen. Hän nostaa katseensa lehdestä ja hymyilee.

Tekisi mieli kysyä, oliko hän juuri katsomassa pupunkorvat päässä keikistelevää iltatyttöä vai vastaamassa kymmeneen kysymykseen, mutta en kehtaa.

Tuntuu, että olen muutenkin vain häiriöksi hänen elämässään. Koko ajan omituisesti jossain liepeillä.

– Kaikenlaisiin työtehtäviin säkin joudut.

– Ei se kuulustelu niin paha ole, Simo sanoo. – Yksi päivä silloin tällöin.

Minä olen ensimmäistä kertaa elämässäni poliisiasemalla muissa kuin passiasioissa. Minun päässäni kohti tuleva auto luisuu tuhannetta kertaa meidän kaistallemme. Seuraavassa kuvassa Simo kysyy rikkoutuneesta ikkunasta, muistanko nimeni.

Ahdistaa.

En haluaisi enää koskaan kertoa tätä kenellekään. Näistä aineksista ei keity kokonaiskuvaa, vaikka kattila on ollut liedellä jo kaksi kuukautta.

En ymmärrä, miten tässä on käynyt näin. Miten tässä on voinut käydä näin.

– Mä irrationaalisesti pelkään, että mut vangitaan.

– Kuten itsekin sanoit, irrationaalisesti, Simo sanoo. – Sä et ollut etkä ole syyllinen siihen kolariin.

Simon ääni kuulostaa siltä kuin hänet olisi luotu rauhoittamaan ihmisiä.

Katselen ikkunassa valuvia pisaroita. Minä olen viimeisten kuukausien aikana itkenyt enemmän kuin koskaan aiemmin elämässäni.

Onneksi sikiön korvat kehittyvät paremmin vasta 20:llä raskausviikolla. Muuten vauvan käsitys maailman äänimaisemasta olisi minun itkuni ja Erikin hengityskoneen ääni.

– Ehdinköhän mä vielä ostaa kahvin tosta koneesta?

– Ai ennen kuin sut vangitaan? Simo kysyy ja hymyilee.

– Niin, tai ennen kuin mä joudun kuulusteluhuoneeseen tärisemään.

– Koita ajatella, että sä voit täristä tai olla tärisemättä. Se ei muuta mitään, Simo sanoo.

Kun palaan kahvikoneelta, Simo ottaa laukustaan Siwan pussin ja tarjoaa kroissantin.

– Syö vähän, hän sanoo. – Ei voi pelkällä kahvilla elää.

En ole syönyt tänään mitään, enkä muistaakseni kauheasti eilenkään.

Olen laihtunut kahdessa kuukaudessa 7 kiloa. En jaksa tehdä ruokaa enkä useimpina päivinä myöskään syödä.

En ymmärrä, miten minusta voi tulla kenenkään äiti, kun olen tässä jamassa.

Vielä vähemmän ymmärrän miten Erikistä voi tulla isä.

Erikiä ruokitaan ravintoliuoksella. Jos hoitajat eivät ole

kääntäneet häntä yön aikana, hän on samassa asennossa seuraavana päivänä kuin edellisenä.

Kuulustelijaa ei näy, kroissantti rapisee syliini.

Simo ojentaa nenäliinan, kun näkee takilleni tippuvan lehtevän aineksen.

– Luuletko sä että Erik kuolee? minä kysyn.

– Toivon että ei, Simo vastaa.

– Luuletko sä että Erik voi vielä herätä?

– No aika pitkä aikahan tässä on kyllä jo mennyt, Simo sanoo. Hän näyttää siltä kuin laskisi yhtälöä päässään. Pohtisi, että otettiin derivaatta millä tavalla.

– Mä olen alkanut kyseenalaistaa koko sairaalassa käymistä. Erik on koomassa ja mua ahdistaa mennä sinne. Kuka siitä hyötyy?

– Ei kai asioissa aina ole kyse hyödystä, Simo sanoo.

Sitten poliisi avaa oven ja kutsuu minut sisään.

En tiedä, mihin laskisin kroissantin kädestäni. Rasvaa on kaikkialla, en haluaisi mennä pussi kädessä kuulusteluun.

Ojennan kroissantin pusseineen Simolle.

– Syö pliiis tämä loppuun.

Simo työntää kroissantinperän suuhunsa, taittelee pussin ja vie sen roskakoriin. Minä kävelen poliisin perässä kuulusteluhuoneeseen.

Kun tulen kuulustelusta, Simo istuu edelleen paikallaan lehti kädessä kuin huoltoaseman ikkunapöydässä. Poliisi nyökkää hänet sisälle, ja Simo taittelee lehden ja nousee.

– Tiedätkö sä muuten mikä on *ulkus*? Simo kysyy ohittaessaan minut.

– Ja mihin tämä liittyy?

– Se on kymmenes kysymys, hän sanoo.